

SZÚCS LÁSZLÓ

Folyóirat, szerepcsere?

Néhány napja egyik laptársunk kérésére próbáltam összefoglalni, hogy mit gondolok a kulturális folyóiratok napjainkban betöltött szerepéről. A kérdésben nyilván benne van annak feltételezése, hogy változó szerepről beszélünk itt a huszonegyedik század egyötödét már magunk mögött tudva. (Műhelytitok: elsőre huszadikat írtam, s fel sem tűnt.) Nem célom, hogy itt most tömören felidézzem a *Szamos* folyóirat számára készült szöveget, legfeljebb abból kiindulva ötletelni, továbbgondolni.

Például azt, hogy bármerre nézünk, romlik az írott nyelv minősége sajtóban, közoktatásban, közösségi médiában, a minőségi írásbeliség mércéit, szigeteit a folyóiratok jelentetik. Azt nem mondom, hogy feltétlenül jelentik is, de a lehetőségek erre jobbra adottak. Egyáltalán a nyelv fejlődésének, változásainak is megfelelő terepei ezek a folyóiratok, feltéve, hogy publikálnak kortárs irodalmi szövegeket. Egy másik fontos funkció kifutópályát nyújtani a fiatal tehetségeknek, ami által a lap egész egyszerűen képes lehet önmaga jövőjét, történetének folytatását szavatolni. Új szerzőkhöz ugye nem árt új olvasókat is toborozni.

Az ábécé végi betűkkel: X, Y, Z stb. jelölt nemzedékek vonzásához nyilván a tartalmi és vizuális elvárásokon túl új kommunikációs és tartalomhordozó eszközök használata is fontos. Mindennek nem kell azt jelentenie, hogy lemondunk az írásbeliségről, még csak háttérbe sem szükséges szorulnia. Ahogy az ábécé előzőbb betűivel jelölt nemzedékek érdeklődéséről sem. Inkább párhuzamos jelenlétekre kellene berendezkedni. Kecske, káposzta, kompromisszum.

A folyóirat nyissa ki az ajtóit, ablakait, s értékteremtő, értékközvetítő funkciói mellett a rendelkezésére álló offline és online csatornákon legyen a minőségi anyanyelv-használat békés főhadiszállása.